

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

ไม่มีภาคปฏิบัติก็ไม่เห็นแปลกประหลาดอะไร

นาแห้วนี้อยู่จังหวัดเลย เหมาะสมมากที่สุดเดียวในการภาวนาของพระ อันนี้ก็ฝ่าย
ทหารเขามาขอมาติดต่อเราว่า ทางโน้นไม่มีพระเลย รู้สึกว่าว้าวแห้ว หัวหน้านายทหารเขา
มาหาเราขอพระจากที่นี่ ไปอยู่อำเภอนาแห้ว เพราะหน่วยทหารตั้งอยู่แถวนั้นเยอะ เรา
เลยไปดูเอง ขึ้น ฮ.ไปเลย เขาให้ความสะดวกทุกอย่าง ผู้ใหญ่เขาก็สั่ง ฮ.มาเลย เราก้ขึ้น
ฮ.จากนี้ไปลงนาแห้ว ที่แรกก็ไปลง จ.เลย ขึ้นจากเลยก็ลงนาแห้ว แล้วขึ้นรถต่อไป
ประมาณสัก ๔๐ กิโลเมตร จากนาแห้วเข้าไปอีกสัก ทางดียวเขาลาดยางไปเรียบ ๆ พอเป็น
พอไป ไปดูสถานที่ โอ้ย เหมาะสมทุกอย่าง

นายทหารเขารออยู่ทางโน้นแล้ว พอเราลง ฮ.เขาก็รับไปดูสถานที่ เหมาะสม ก็
เลยเอาจุดที่พระอยู่ทุกวันนี้ ทางทหารเขาจัดสรรให้พวกชาวบ้านอยู่แถวนั้น เราก้เลยตั้ง
วัดที่นั่นเลย บิณฑบาตแถวนั้น รู้สึกว่าเหมาะสมมาก ดูเหมือนไปสองสามหนนะ หลัง
จากไปดูที่แล้วว่าตรงนี้แหละเหมาะ เขาก้จัดการเลยทหาร เพราะทหารเป็นใหญ่ในพื้นที่
แถวนั้น จะต้องการอะไรทหารจัดการทันที ๆ เลย ไม่มีอะไรมาคิดมาขวางได้ ทหารเป็น
ทั้งรู้ฝั่งโน้นฝั่งนี้ เป็นทั้งหลักอยู่ในนั้นให้เป็นที่อบอุ่นของประชาชน เลยให้พระอยู่ที่
นั้น อยู่ทีละสององค์สามองค์ บางทีก็ ๕ องค์ เข้าพรรษา ๕ องค์ก็มี ส่วนมากไม่ถึงนะ ๓
องค์ ๔ องค์ เหมาะตลอด

เขาจะขอถวายที่แถวนั้นอีกเราก้ไม่เอา เพราะรับที่ไหนต้องเป็นผู้รับผิดชอบใน
สิ่งที่เรารับ ลำบากมากอยู่ ไม่ใช่รับสุมสี่สุมห้า ให้พระมาอยู่สุมสี่สุมห้า แล้วโกโรโกโส
แทนที่จะทำความอบอุ่นให้ประชาชน กลายเป็นฟันเป็นไฟเผาไหม้เขาก้ได้ เห็นมาพอ
แล้วนะ เพราะฉะนั้นเวลาเขาถวายที่ที่ไหน ถ้าไม่แน่ใจเสียก่อนเราไม่รับ ด้วยเหตุนี้เอง
จึงไม่ค่อยมีวัดมากสำหรับเรานะ เพราะเราไม่รับ ๆ ที่ไหนมีเยอะนะ จังหวัดไหน ๆ ก็
เหมือนกัน ทางภาคกลางก็มีเยอะ เรารับไม่ได้

เพราะรับตรงไหนต้องรับผิดชอบในตัวของเราเอง ให้เป็นที่แน่ใจว่าเรารับแล้ว
จัดพระนี้เป็นภาระ จัดพระมาอยู่ พระประเภทไหนอีก นั้น ไม่ใช่สักแต่ว่าพระหัวโล้น ๆ
โยนเข้าไปดูตามเลยไม่ได้ เดียวก้บ้านก้ดเมืองเขาเป็นเสือตัวหนึ่งขึ้นมาก็ได้ พระเรา
เป็นเสือได้นะ ด้วยความไม่มีอรรถมึธรรมในใจ จิตใจดำปี๋ นั่นก็เป็นเสือได้แล้ว หัวโล้น
ก็โล้นใครโกนก็ได้ยากอะไร ต้องได้คัดเลือกพระที่จะไปอยู่ แม้เช่นนั้นก้ยังมีแ้ว ๆ ใน
จิตใจไม่สนิทใจนักก้ยังมี แต่ก้ไม่เป็นไร จะให้ได้อย่างใจอย่างเจ้าของชอบมันก้ไม่ได้
แหละ ก้ลดหย่อนผ่อนผัน แต่พอเป็นพอไป

ที่ปทุมธานีก็ได้อาจารย์เจี๊ยะไปอยู่นั้น ก็อย่างนั้นแล้ว รัชตรังไหนเราต้องเป็นผู้
รับผิดชอบทุกอย่าง ทางเมืองกาญจน์ก็วัดป่าหลวงตาบัว นั่นก็เห็นว่าย่านนั้นห่างไกล
จากวงกรรมฐานมาก มีทางทองผาภูมิไปนั่นไกล ในย่านนี้มานี้ไม่ค่อยมี พอดีเขามาขอ
ถวายที่ตรงนั้น ถ้ามดูระยะไหนถึงไหน เขาบอกแถวอำเภอไทรโยค เราเลยไปดูก็เลยรับ
นั่นละเรื่องราว รับแล้วก็ให้พระมาอยู่ ท่านจันทร์ก็คนคล่องด้าน สำเร็จปริญญาโท พอ
บวชแล้วท่านมาอยู่ตั้งหลายปี ออกจากนี้ก็ไปอยู่เมืองกาญจน์ พอดีเขาถวายที่เมือง
กาญจน์ก็เลยให้ท่านมาอยู่ที่นี่ เมื่อท่านเห็นว่าทางโน้นก็ว่างมีพระอยู่แล้วท่านก็รับทันที

นั่นละถึงไม่ได้รับมากนักะ รัชที่ไหนต้องรับผิดชอบ จังหวัดไหน ๆ แถวนั้นมี
เยอะ แม้แต่ที่ภาคีก็มี เขาถวายเป็นวัดเรารับไม่ได้ เขาก็เลยถวายที่ไว้เลย เราไม่รับ
เขาก็ให้จะทำยังไง ก็อยู่นั้นเวลานี้ เขาไม่สร้างวัด พอขายที่เขาจะขายที่ส่งเงินไปให้ทาง
วัดทำประโยชน์ จะทำอะไรก็แล้วแต่ ที่ที่อยู่นั้นละ เราก็มองไปสนใจ เขาจัดการของเขา
เอง ทางปราจีนทางไหนมี นี่หมายถึงว่าเราไม่รับนะ มีอยู่ทุกแห่ง ที่ไหนก็มี ทาง
เชียงใหม่ทางภาคเหนือก็มี หลายแห่งรับไม่ได้ทั้งนั้น เพราะรัชตรังไหนต้องรับผิดชอบ
เราไม่ได้รับส้มสี่ส้มห้าโกโรโกโส เขาให้ก็มา ๆ เรื่อยแล้วไม่ดู สุดท้ายก็ไปซื้อใส่ที่เขาเสีย
มันสกปรกรกรุงรังไปละซีพระส้มสี่ส้มห้าไปอยู่

ที่เราสร้างวัดใหม่นี้ ที่เรียกวัดใหม่นี้เห็นใหม่ละ เราสร้างเราก็รับผิดชอบหมด
เลย วัดนั้นเราสร้างให้ทั้งหมดเลย กำแพงรอบด้าน ศาลาใหญ่ก็ใช้ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใน
นั้น สิ่งปลูกสร้างใหญ่ ๆ เราให้หมด กำแพงรอบให้หมด ก็อย่างนั้นแล้ว ที่เราเห็นว่า
มันใกล้ที่นี้ เวลาลูกศิษย์ลูกหามากก็ขยับขยายไปนอนที่นั่นก็ได้ เพราะวิ่งไปนี่ไม่ถึง
๑๐ นาที ดูจะประมาณสัก ๒ กิโลเมตร เข้าวัดก็คงจะ ๓ กิโลเมตร อันนี้ก็ดูอยู่ ต้นไม้กำลังหนา
แน่นเวลานี้ การสร้างวัดไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย

มีทุกภาคนะพระวัดป่าบ้านตาด ทุกภาคอยู่ที่นี่หมด ไม่ว่าจะภาคไหน ๆ ภาคเหนือ
ภาคใต้ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคอีสาน มีหมดทุกภาคไม่ขาด ตลอดมาอย่างนี้
หากติดหากต่อ องค์กรนั้นไปองค์กรนี้มา ภาคละ ๓ องค์ ๔ องค์ อยู่นี้เป็นประจำมาไม่ขาด
เต็มไปหมด เพราะฉะนั้นลูกศิษย์ลูกหาจึงมีมาก บรรดาพระไปอยู่ทุกภาคออกจากวัดนี้
เต็มไปหมด แต่ไม่ค่อยมีวีแววนะมันเป็นยังไง ลูกศิษย์หลวงตาบัวนี้เป็นยังไง ออกไปที่
ไหนก็ไม่เห็นมีวีแววทางจะให้อบอุ่นใจ มีแต่วีแววจะตีจะฟาดกันอยู่อย่างนั้น หวดกันอยู่
เรื่อย ลูกศิษย์กับอาจารย์ไปเจอกันก็จี้กันแหละ แน่อย่างนั้นนะ

ทางวัดปทุมธานีก็ได้อาจารย์เจี๊ยะไปอยู่ก็ดี อันนี้ดี แต่สุขภาพก็ไม่ดีเสียอนตั้ง
แต่บนเตียง โรคภัยไข้เจ็บ ออกจากโรงพยาบาลเข้าโรงพยาบาล เหมือนกับไปจ่ายตลาด
กัน มันยังงั้นกัน ทางโน้นก็มี ๒ วัด ปทุมหนึ่ง วัดป่าหลวงตาบัวทางอำเภอไทรโยค เมือง

กาญจน์หนึ่ง ที่เรารับไว้เราจัดไว้สองแห่ง นครปฐมเขาก็ถวายไว้ก็เลยมอบให้ท่าน สมบูรณ์ ท่านสมบูรณ์เป็นคนกรุงเทพไปอยู่ที่นั่น สะดวกในการดูแลวัดนั้นก็เลยมอบให้ ท่านสมบูรณ์เสีย แล้วแต่ท่านจะพิจารณาอย่างไรก็แล้วแต่เถอะ อันนี้เขาเอาโฉนดมามอบ ให้เราเรียบร้อย เราก็ก่อนมอบให้ท่านสมบูรณ์ไปเลย อันนี้ผมไม่รับผิดชอบนะ มอบให้ ท่านให้ท่านพิจารณาเอง ว่าอย่างนั้นแล้วก็ปล่อยเลย มีอันนี้ที่เราปล่อย มอบให้ท่าน สมบูรณ์แล้วก็ปล่อยเลย ท่านจะพิจารณาอย่างไรก็แล้วแต่ท่าน

พวกเขาจะไปก็ได้ ใครจะไปก็ได้ มาจากทางไหนกันบ้างเหล่านี้ (จาก กรุงเทพเจ้าค่ะ) จะพากันไปก็ได้ จะไปเที่ยวทางไหนก็ได้ (ไปท่าเสด็จ หนองคาย ต่อเจ้าค่ะ) เอ้อไป ไปดูนะสะพานเขามี เดี่ยวไปโดดลงแม่น้ำโขง ไม่ลืมหูลืมตามีแต่ เพลินเรื่อย ไปโดดลงแม่น้ำโขงไม่รู้จะ เขามีสะพานให้ดูสะพานก่อน ไป ต้องสั่งเสีย ก่อน มีแต่พวกหูหนวกตาบอดไปไหนต้องได้บอกทาง ไม่งั้นมันตกแม่น้ำโขงจมไปเลย เอ้า ไป ดีแล้วหาเที่ยวทำบุญให้ท่าน ให้ได้ทั้งกุศล ให้ได้ทั้งความเพลิดเพลิน เพลิดเพลินไม่ต้องบอกมันหากันวันยังค่ำ แต่จะได้หรือไม่ได้เราไม่รู้ แต่หาบุญนั้นแน่ ใสบีบได้เลย แต่หาด้วยกิเลสนี้ไม่แน่จะว่าจะไปปีนนั้นตกลงมาเสีย มันเป็นอย่างนั้น

เราเสียทางภาษานะ เราไม่ค่อยรู้ภาษา ถ้ารู้ภาษาแล้วไปที่ไหนก็จะเป็น ประโยชน์อยู่สำหรับศาสนา เช่นอย่างไปอังกฤษนี้ โอ้ น่าสงสารนะ ที่แรกมาก็ไม่มากนัก มาประมาณสัก ๕๐-๖๐ ครั้งต่อมานี้แน่นหมดเลย พวกฝรั่งมั่งค่าเต็มไปหมด นั่งไม่มี แก้อ้อ ใครมาที่ไหนนั่งเลย ๆ แก้อ้อเลยไม่มีความหมาย คือมันมากต่อมากแก้อ้อไม่พอกัน เวลาเราจะจากมา โอ้ย น่าสงสาร เหมือนผ้าพับไว้จะ ท่านเหล่านี้เป็นผู้ที่ฝึกหัดกิริยา มารยาทขนบธรรมเนียมอันดีงามมาเรียบร้อยแล้ว เวลามาเข้ากับศาสนาซึ่งเป็นกฎแห่ง ระเบียบของธรรมวินัยด้วยแล้วยิ่งละเอียดเข้าไป เข้ากันได้สนิท เราจึงว่าน่าสงสาร ถ้า อยู่นั้นก็จะเป็นประโยชน์มากมาย คนหนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ ที่เดียว

เขาไม่ยอมให้มา เราก็ก่อนเห็นคนอังกฤษน้ำตาร่วงนะ เวลาจะลามานี้ โหย น้ำตาพังเลย นี่ละจิตใจของคนเราไม่มีเพศ เข้าได้ทั้งดีทั้งชั่วทั้งกิเลสทั้งธรรม น่าสงสาร มากนะ แต่ที่จะหาพระตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ ให้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ทั้งภายนอกภายใน ไม่ว่าจะเมืองไหนมันหายากนะ ไอ้โกโรโกโสมันเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มวัดวาเต็มศาสนา จะหา ของดีของดีจริง ๆ ตามหลักธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้ว ดำเนินตาม นั้นมันไม่ค่อยมีนะ มีแต่โกโรโกโส เอากิเลสมาเป็นอุปชฌาย์ทั้งหมด กิเลสเป็นอุปชฌาย์ เป็นกรรมวาจาจารย์สวดเรียบหมดเลย ไม่มีธรรมเป็นอุปชฌาย์

ศาสนานี้เป็นธรรมชาติที่ละเอียดอ่อนมากที่สุดขีดเลย เราเรียนมาเฉย ๆ ไม่ได้มี ภาคปฏิบัติก็ไม่เห็นแปลกประหลาดอะไร เพราะฉะนั้นเขาถึงดูถูกศาสนาได้ เพราะมีแต่

เรียนไม่ได้มีภาคปฏิบัติ พอจะสัมผัสสัมพันธ์ธรรมที่ละเอียดอ่อนของพระพุทธเจ้าได้ เพราะฉะนั้นการเรียนมากเรียนน้อย จึงไม่ค่อยมีฤทธิ์มีเดชทางดบดื้ออะไรนัก เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่านไปเสีย เพราะได้แต่คำพูดเฉย ๆ ไม่ได้ดึงเอาคำพูดที่เป็นแปลนออกมาเป็นภาคปฏิบัติ พอเป็นภาคปฏิบัติแล้วผลแห่งการปฏิบัติจะสัมผัสภายใน ๆ พอสัมผัสเข้ามันจะค่อยสว่างออกไป ๆ สิ่งที่ไม่เคยเห็นจะเห็นเรื่อย ๆ แต่ก่อนกิเลสปิดไว้มันก็ไม่เห็น เห็นก็เห็นแต่กิเลส จึงเพลินไปกับกิเลสเสีย ทั้งนั้น ไม่ได้เห็นธรรมพอที่จะเพลินในธรรม ศาสนาจึงเป็นเหมือนของเล่น เป็นเหมือนตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็กไปอย่างนั้น

ถ้ามีแต่เรียนล้วน ๆ ไม่ว่าจะท่านว่าเราเหมือนกัน ไม่มีภาคปฏิบัติแทรกเข้าแล้ว จะไม่เห็นวิเวกของศาสนาเลย เรียนเท่าไรก็เรียนเถอะ จบพระไตรปิฎกก็มีแต่คัมภีร์เฉย ๆ หัวใจตัวเป็นส้วมเป็นถ่าน จดจำแต่คัมภีร์ไบเบิลมาไว้ในส้วมในถ่านคือหัวใจที่เต็มไปด้วยกิเลส ก็ไม่มีอะไรเป็นความแปลกประหลาดในหัวใจตัวเอง แล้วจะแสดงให้คนอื่นได้ยังไง แสดงออกมาก็เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ไม่มีใครฟังใครเสีย ถ้าเป็นเรื่องแสดงออกมาจากภายในจิตใจจริง ๆ จะเป็นของแปลกขึ้นมาเพราะใจนี้รู้ไม่ได้ ขึ้นกับว่าเราเคยรู้เคยเห็นไม่เคยรู้เคยเห็น มันขึ้นอยู่กับใจ ใจที่สัมผัสสัมพันธ์ธรรมเป็นเครื่องส่องทางให้เห็นเป็นลำดับลำดับ ไม่เคยรู้รู้ขึ้นมาแล้วก็ไม่สงสัย แปลกประหลาด ๆ

ที่ว่านี้แต่ก่อนเราไม่เคยรู้เคยเห็นเรายังไม่แน่ใจ ไม่มี พอเจอเข้าไปบ๊ีบ อ้อ ๆ เข้าไปเรื่อยเลย นั่นละธรรมเป็นอย่างนั้น เรียกว่าธรรม นี้ธรรมภาคปฏิบัติไม่ค่อยมี มีแต่ภาคปริยัติเต็มบ้านเต็มเมือง ของแปลกประหลาดเลยไม่มี อย่างว่าชาวพุทธ ๆ กิริยาของชาวพุทธทั้งฆราวาสทั้งพระไม่เห็นแปลกต่างจากกัน เรื่องราวที่จะให้เป็นสิริมงคล แก่จิตใจและกิริยาที่แสดงออกให้โลกได้รับประโยชน์ไม่ค่อยมี ก็เพราะเจ้าของไม่มีในใจนั่นเอง ถ้ามีแล้วไปไหนก็เถอะว่างั้นเลย อย่างสาวกของพระพุทธเจ้า เคยเห็นพระพุทธเจ้าที่ไหนแต่ไหนแต่ไรมา พอฟังธรรมเท่านั้นตรัสรู้ฝัง ๆ ยอมรับ ๆ ไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ ธรรมถ้าเข้าสู่สัมผัสใจแล้วไม่สงสัย

เราอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้ปฏิบัติตัวให้มีแบบมีฉบับบ้าง ตามฐานะของเรา ที่เป็นฆราวาสญาติโยม เป็นลูกศิษย์พระ ไปที่ไหนก็ขอให้มิชอบมิเขตมิเหตุมิผลมีหลักมีเกณฑ์ประจำตัวบ้าง อย่าลุ่มลึกลุ่นไปตามอำนาจของกิเลสโดยถ่ายเดียวจนชินต่อนิสัยแสดงบ๊ีบเป็นกิเลสทันที จะเป็นธรรมออกมาไม่ค่อยมี เพราะกิเลสมันเคยตัวแล้ว มันคล้องตัวของมัน ลากไปแต่ทางกิเลส ทางด้านอรรถธรรมไม่มี เมื่ออาศัยการฝึกอบรมอยู่โดยสม่ำเสมอหลายครั้งหลายหน อย่างเราคอยเช็ดคอยถูเรื่อย ๆ ก็ค่อยสะอาดไปเรื่อย ๆ ต่อไปก็สะอาด จิตใจก็เหมือนกัน กิเลสเป็นตัวเศร้าหมองเป็นมลทินมีดื้ออยู่

ในหัวใจ จึงไม่มองเห็นสิ่งใดที่จะเป็นสารประโยชน์ มองเห็นแต่เรื่องที่จะเป็นโทษเป็นภัยโดยถ่ายเดียว ฉะนั้นโลกถึงมีแต่ความรุ่มร้อน

ท่านทั้งหลายดูโลกดูยังงี้กัน เราอยากถามว่าอย่างนี้ละ เขาก็โลก เราก็จักโลก ดูใคร ๆ มันก็เหมือนกันหมด ไม่มีใครแปลกต่างจากกัน มีแต่กองทุกข์ความทรมาน ไม่ว่าโลกไหนเมืองใดประเทศใด เรื่อยเข้าใจว่าเมืองนั้นเจริญ เมืองนี้เจริญ นี่ก็คือเครื่องหลอกของกิเลสทั้งนั้น ธรรมท่านเอาความจริงเข้าจับเห็นหมดอะไรเจริญ จะว่าเจริญขนาดไหนก็มีแต่กิเลสเสสร้างขึ้นมา ยกยอปอปั้นขึ้นมา ธรรมเอาความจริงเข้าไปนี้ขาดสะบั้นเลย มันไม่มีสาระตามที่กิเลสยกยอ ความจริงใส่ฟุ้งขึ้นไปมันไม่มีก็บอกไม่มี มีแต่ฟุ้งแต่ไฟเต็มหัวใจสัตว์ เพราะกิเลสมันอยู่หัวใจ มันไม่อยู่ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ สามแดนโลกธาตุนี้กิเลสและธรรมไม่มีที่อยู่ อยู่ที่หัวใจดวงเดียว เพราะฉะนั้นจึงแสดงที่หัวใจของสัตว์โลก ถ้าใครมีความดีก็แสดงความสงบร่มเย็นขึ้นมา ใครไม่ดีทำแต่ชั่วก็แสดงแต่ฟุ้งแต่ไฟ ไปอยู่บนหอปราสาทก็เป็นฟุ้งเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองอยู่บนหอปราสาท กิเลสอยู่เหนือหอปราสาทอีก คือมันอยู่เหนือหัวใจสัตว์โลก นั้นชิมันถึงลำบากลำบากมองดูแล้ว ไ้ ทุเรศนะ

เราไม่ได้ประมาทผู้ใดเลยนะ แต่ก่อนก็ไม่เคยรู้เคยเห็น ก็เราเหมือนท่าน ท่านเหมือนเรา ครั้นเวลามันรู้มันเห็นตรงไหน ๆ เข้าไป มันละมันถอนไปเรื่อย ๆ สิ่งที่เป็นสาระก็ปรากฏขึ้นเรื่อย ๆ ชำระไม่หยุด ล้างไม่หยุดไม่ถอยก็จ้ำออก ๆ จ้ำออกไปเลย ทีนี้อะไรจะมาปิดบังได้ มีกิเลสอย่างเดียว กิเลสพังหมดแล้วเอาอะไรมาปิด มันก็เห็นละซี

นี่ละพระพุทธเจ้าเอาธรรมมาสอนโลก เอาออกจากพระทัยนะ แต่ก่อนคัมภีร์ยังไม่มี คัมภีร์ไบเบิลที่ว่าพระไตรปิฎกยังไม่มี ศาสนาล่วงไปดูเหมือนสังคายนาคั้งที่สามมั้ง เราก็ดูมาเสียจนซ้ำของแต่มันก็ลึ้ม นานแล้ว เพราะเหล่านี้เป็นหลักวิชาของนักธรรม เรียนนักธรรมต้องเรียนสิ่งเหล่านี้ไปหมด ทีนี้มันผ่านมานานก็จำไม่ได้ ท่านมาจดจารึกเอาคั้งที่สามสังคายนาคั้งที่สามมา จึงได้มาเป็นคัมภีร์ไบเบิลออกมา แต่ก่อนจำด้วยปากออกมาจากใจของพระอรหันต์ท่าน ทีนี้ก็มาคิดครั้นนานไปนี้ ท่านผู้สิ้นกิเลสท่านผู้บริสุทธิ์ค่อยรวบรวมไปนี้ ธรรมะทั้งหลายจะมัวหมองมืดตื้อ ต่อไปจะหาหลักหาเกณฑ์ที่ไม่มี ก็เลยคิดจดจารึก สังคายนาคั้งที่สาม

สังคายนาคั้งที่สามคั้งนี้ ดูว่าเป็นคั้งที่สาม ถ้าเราจำไม่ผิดนะ ท่านร้อยกรองพระธรรมวินัยขึ้นมาเป็นคัมภีร์ไบเบิลนี้ แต่สมัยพระพุทธเจ้าไม่มี ตรีสูตรคั้งขึ้นมาเป็นคัมภีร์ในหัวใจเลย พระสาวกเป็นคัมภีร์ในหัวใจ เวลาแสดงธรรมแก่โลกสงเคราะห์โลก ท่านไม่ไปหาคัมภีร์ไหน ถอดออกมาจากนี้ ๆ ตามนิสัยวาสนาของตัวที่มีความรู้กว้างแคบขนาดไหน ท่านออกของท่าน ๆ โดยลำดับ ต่อมาก็ไปอยู่ในคัมภีร์ ทีนี้เลยลึ้ม

ตัวคัมภีร์ใหญ่ ใจนี่คือคัมภีร์ใหญ่ เป็นพ่อเป็นแม่เป็นบพเป็นบาท เป็นแม่พิมพ์ของ คัมภีร์ทั้งหลาย ลืมดูอันนี้เสียซิ เลยเอาแต่เจ้าคัมภีร์มาเหยียบคัมภีร์ใหญ่นี้หมด

ภาชิตโบราณท่านว่า ทองคำมักบังพระพุทธร คือทองคำบังพระพุทธร เห็นไหม ไปที่ไหนติดทองเหลืองอร่าม ยิ่งได้หล่อรูปเป็นทองคำแล้วเห็นแต่ทองคำ พระพุทธรเจ้า อยู่ในนั้นไม่เห็นนะ นี่ละท่านว่า ทองคำมักบังพระพุทธร คือทองคำเหลืองอร่ามอยู่นอก เลยดูแต่ทองคำ ตัวพุทธรະแท้ที่เป็นองค์สำคัญอยู่ในนั้นไม่ได้ดูกันเสีย เรียกว่าทองคำมักบังพระพุทธร สงฆ์สมมุติมักบังอริยสงฆ์ ก็อย่างที่เราว่า ไปที่ไหนก็มีแต่นักปราชญ์ นักแปดมันไม่ได้ว่านะ เข้าใจไหม มันมาแต่นักปราชญ์ ๆ ยังมีคนยอว่า นี่เป็นพระไตรปิฎกเคลื่อนที่ เลยเป็นบ้าไปเลย นั่นนะเขาเรียกว่า สงฆ์สมมุติมักบังอริยสงฆ์ อริยสงฆ์ อยู่ในหัวใจนั้น แต่มันไม่มองดูนี้ มันมองดูแต่คัมภีร์โบราณ ไชวคว่าไปลม ๆ แล้ง ๆ อันของจริงอริยสงฆ์อยู่ในหัวใจตัวเองไม่ดู กระจายออกไปอีก ก็เห็นการศึกษาเล่าเรียนการจดจำมา ได้แต่เสียงได้แต่ลมเหมือนนกขุนทองว่าเป็นของดีไปเสีย ภาคปฏิบัติไม่สนใจจะปฏิบัติเอาธรรมที่เลิศเลอขึ้นมา นี่ก็บังอีกเข้าใจไหม สงฆ์สมมุติมักบังอริยสงฆ์ บังอย่างนี้ละ เห็นการปฏิบัติผู้ปฏิบัติไม่สำคัญยิ่งกว่าผู้ทิ้งมเงาเกาหมัดไปเสียอีก

ต่อไปก็ว่า

อันโคควายนี้เลี้ยงไว้ใช้งานไถ เมื่อตายไปเนื้อและหนังยังให้ผล

นิสัยพาลพาลเพียรเบียดเบียนคน ประพฤติตนเลวร้ายยิ่งกว่าควาย เข้าใจไหม ควายเวลาตายไปเขาเอาเนื้อหนังไปเป็นอาหารก็ได้ นิสัยคนพาลเอาไปเป็นอะไรไม่ได้ เข้าใจไหม นิสัยคนพาลพาลเพียรเบียดเบียนคน ประพฤติตนเลวร้ายยิ่งกว่าควาย ย่นเข้าไปอีกว่า

วัดจะดีไม่ใช่ดีเพราะโบสถ์สวย หรือร่ำรวยด้วยทรัพย์อสงไขย

แต่วัดดีเพราะพระเถรเก่งเคร่งวินัย ยึดหลักใจอรหัตต์เป็นสันดาน

นั่นเห็นไหมละ ว้างัน หรุ ๆ หวา ๆ ฟุ ๆ ฟา ๆ ว่าวัดนี้ดี ๆ มันมองข้ามอย่างนั้นซิ ถ้าย้อนมาหาหลักความจริง คือวัดจะดีไม่ใช่ดีเพราะโบสถ์สวย หรือร่ำรวยด้วยทรัพย์อสงไขย วัดไหนมีเงินมีทองข้าวของมาก ๆ แล้ววัดนั้นมีสงาราศี นำเกรงขามไปแล้ว เป็นเรื่องของกิเลส แต่วัดจะดีนี้เพราะพระเถรเก่งเคร่งวินัย ยึดหลักใจอรหัตต์เป็นสันดาน ดีที่ตรงนี้ต่างหากไม่ได้ดีที่ตรงนั้น วัดจะดีไม่ได้ดีเพราะโบสถ์สวย ร่ำรวยด้วยทรัพย์นะ แต่วัดดีเพราะพระเถรเก่งเคร่งวินัย ยึดหลักใจอรหัตต์เป็นสันดาน ผู้ยึดหลักชัยอรหัตต์เป็นสันดาน จะเป็นผู้ได้ธรรมเลิศเลอ จนกระทั่งถึงอรหัตต์ฝังหัวใจได้เลย

นั่นละวัดดีตัวอย่างนั้น มีข้อวัตรปฏิบัติ มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มีศีลาจารวัตร ประพฤติปฏิบัติตัวให้รอบคอบอยู่ด้วยศีลด้วยธรรมประจำตน รักษาตนตลอดเวลา นี้

วัดดีที่อยู่ที่พระผู้ตั้งใจปฏิบัติ ไม่ได้ดีอยู่ที่อิฐที่ปูนที่หินที่ทรายนะ หลักความจริงเป็นอย่างนี้ เวลานี้เป็นยังไง ไปที่ไหนเป็นตลาดขึ้นมา ว่าจะสร้างวัดแล้วต้องสร้างตลาดขึ้นมา ก่อน อันนั้นไม่มีอันนี้ไม่มี กุฏิ ศาลา โบสถ์ วิหาร ทุกอย่างให้มีเต็มไปหมดนั้นจึงจะเรียกว่าวัด แน่ ส่วนข้อวัตรปฏิบัติที่จะทำให้ตัวให้มีหลักแน่นหนามั่นคง เป็นที่อบอุ่นแก่ตนและโลกนั้นไม่สนใจ แล้วจะดีได้ยังไงวัดแบบนั้น มันก็มีแต่อิฐแต่ปูนเท่านั้น พระเถระไม่ดีเอาอะไรเป็นประโยชน์ เป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ ครอบงำเข้า ๆ พวกกันจำเอานะทุกคนให้ไปปฏิบัติ

ศาสนาของเราเรียกว่าคงเส้นคงวาหนาแน่นตลอดเวลาสด ๆ ร้อน ๆ ด้วยมรรคผลนิพพาน ถ้านำไปปฏิบัติจะเป็นผู้ครองธรรมเหล่านี้ไม่สงสัย ในขณะเดียวกันกิเลสก็เป็น อกาลิก มีตลอดเวลาเช่นเดียวกัน ในหัวใจดวงเดียวกันนั้นแหละกับธรรมที่สถิตอยู่ เอื้อมไปทางกิเลส คิดไปทางกิเลสจะเป็นกิเลสขึ้นมาทันทีสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกันกับธรรมไม่ได้ผิดแปลกกัน ทั้งสองอย่างนี้เหมือนแขนซ้ายแขนขวา เอื้อมไปทางธรรมเป็นธรรม เอื้อมไปทางกิเลสเป็นกิเลส จากใจดวงเดียวกัน เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นให้พวกกันเอื้อมไปทางอรรถทางธรรมบ้าง เราจะมีสาระเป็นที่พึ่งเป็นที่พึ่งตายตัวเอง

ยั่วเย้า ๆ เห็นไหมละ ไปมีแต่ความเปลิดความเพลิน ไปดูอันนั้นไปดูอันนี้ หัวใจที่เต็มไปด้วยไฟด้วยไฟไม่สนใจดูกัน เพราะฉะนั้นถึงไม่เจอของดีชิ ดับไฟได้แล้วก็เย็น นั่นละของดีอยู่ที่เย็นมันไม่ดู เร่ ๆ ร้อน ๆ มีมากมีน้อยจิตใจเพ่นพ่าน ๆ หาตั้งแต่ภายนอกที่เป็นความลุ่มเหลว ๆ ทั้งนั้น มันไม่ได้หาของดีของดีอะไร มีแต่ความลุ่มเหลว มันไม่ได้หาที่ใจ ไปไหนอย่าลืมนะ สติธรรม ความรู้สึกตัว จะรู้สึกตัวอยู่กับธรรมใดก็ตาม แม้ที่สุดมีสติรู้ตัวอยู่นี้ก็เป็นธรรมแล้วนั้น ยังไม่คิดเรื่องอะไรมีความรู้ตัวอยู่เรียกว่า สติธรรม แล้วมีคิดอ่านไตร่ตรองในเรื่องต่าง ๆ ดีชั่วประการใดก็ตาม เพื่อแก้ไขตัดแปลง นั่นก็ธรรมอยู่ที่นี้ ถ้าเป็นอย่างนี้เรียกว่าไปไม่ปราศจากที่พึ่ง ถ้าไปเร่ ๆ ร้อน ๆ ดูนั่นดูนี้ ชมนั่นชมนี่ทั้งอ้าปาก ตาก็ค้างหลับตาไม่ลง เพลินในการดู ปากก็อ้า ถ้ามีหมูมีหมามันขี้ใส่ปากก็ไม่รู้นะ พองับปากแล้วมีแต่ขี้หมาเต็มปาก อู๊.ทุเรศ นั่นละมันดูเชื่อ ๆ ซ่า ๆ ดูด้วยกิเลสสนตะพายจูงจุมกไป ก็เป็นแบบนั้น

ท่านทั้งหลายได้พิจารณาหรือ เราไม่ได้ประมาทโลกนะ โลกนี้กว้างแสนกว้างขนาดไหน นั่นละไฟเต็มอยู่ในนั้นหมด ถ้าไม่มีธรรมในใจหาที่ลดย่อนผ่อนคลายไม่ได้ ตายทิ้งเปล่า ๆ ตั้งแต่วันเกิดถึงวันตาย ขวนขวายหาตั้งแต่เรื่องของกิเลส เรื่องกิเลสก็คือไฟคือไฟ ความผิดหวัง ๆ ทั้ง ๆ ที่หวังเต็มหัวใจ ผลได้มามีแต่ผิดหวัง ๆ ก็เป็นกองทุกข์ทั้งนั้น โลกนี้เกิดมาด้วยกองทุกข์ อยู่ด้วยกองทุกข์ ตายไปด้วยกองทุกข์

หาความเป็นหลักเป็นเกณฑ์แก่ตัวเองไม่ได้ ถ้าไม่มีธรรมในใจ ถ้ามีธรรมไม่ว่าคนมีคนจน หัวใจไม่ได้จน ขอให้ธรรมในใจ คนนั้นไม่จน ไปไหนแน่นหนามั่นคง อยู่ก็แน่นไปก็ได้หลักได้เกณฑ์ไม่สงสัย นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เหมือนโลกนะ

โอย.เราสลดสังเวชจริง ๆ ยิ่งจวนจะตายทำอะไรยิ่งพูดหนักเข้า ๆ แล้วโลกก็เลสมันก็โงมตี หาวาหลงตาบัวพูดบัวพูดอะไรไปยั้งนั้นก็ได้อ แต่ก็ช่างเถอะ เขาว่าปากเราเป็นบ้า เราไม่เป็นบ้าไม่เป็นไร เรากลัวแต่เขาจะเป็นบ้าเท่านั้นแหละ เข้าใจไหม เราไม่เป็นไรแหละ เขาจะว่ายังไงไม่เป็นไร เรากลัวแต่เขาจะเป็นบ้ากันเท่านั้นเอง อย่าเป็นบ้ากันนะ เข้าใจไหม เอละวันนี้พูดเท่านั้น

โยมถาม หลวงตาคะ ทำไมคนเขาถึงชอบแบบหรุ ๆ หรา ๆ แทนที่จะดูพระปฏิบัติอะไรอย่างนี้ ทำไมคนชอบแบบที่หลวงตาเทศน์?

หลวงตา ชอบยังงัย

โยม ชอบดูสิ่งปลูกสร้างหรุ ๆ หรา ๆ วัดสวยงาม อะไรยั้งจี้คะ เป็นเพราะอะไรคะ?

หลวงตา แล้วเราถามเราหรือยั้งว่าเราชอบยังงัย

โยม หนูชอบอย่างหลวงตาเจ้าคะ

หลวงตา ก็ต้องอย่างนั้นซิ ถ้าเราชอบอย่างเขาเราก็เหมือนเขา ไม่ควรถามเรา เข้าใจไหม คือกิเลสนี้มันจะต้องปิดสิ่งสกปรกเอาไว้ เอลิ่งภายนอกมาประดับประดาให้คนสนใจแต่สิ่งนี้ ลิมเนื้อลิมตัว ไอ้สกปรกรกรุงรังอยู่ภายในก็เลยมีฤทธิ์มีเดชอยู่ภายใน ทั้ง ๆ ที่มันเป็นมูตรเป็นคูด อันนี้หลอกไว้ข้างนอก คนเป็นบ้ากับอันนี้ ธรรมดูท่านทะลุหมด ท่านไม่พูดเฉย ๆ นั้นละกิเลสหลอกคนเป็นอย่างนั้น ธรรมไม่หลอกธรรมเห็นหมดเลย ไม่งั้นจะพูดว่าส้วมว่าถ่านได้หรือ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com